

FELSŐMAGYARORSZÁGI HIRLAP

POLITIKAI UJSÁG

Megjelen minden szerdán és szombaton este.

Kéziratokat vissza nem adunk.
Szerkesztőség: Kazinczy-utca 666.
Kiadóhivatal: Landesmann Miksa és Társai.

Szerkesztik:

dr. Buza Barna és dr. Székely Albert

Előfizetési ár: egész évre 10 korona, félévre 5 korona, negyedévre 2 korona 50 fillér. — Egyes szám ára 10 fillér.

Hirdetéseket a legutányoabb árban közzük.

Legyünk nyugodtan!

Haragtól lázadózó érzéssel, gyűlölettel reszkető kézzel, elkeseredéstől könnyes szemekkel írom le: **legyünk nyugodtan!**

Lehullt az álarc végekép. Hazugság volt alkotmányunk, írott rongy a törvényünk, ámitás az önállóságunk, örendelkezési jogunk.

Jobb ugy. Legalább tisztán látunk. Látjuk, hogy rabszolgák voltunk, s zsarnoki önkény uralkodott felettünk. A nemzet akarata semmi, a császár szeszélye minden. Most már látjuk — és majd teszünk róla! Lesz módunk benne.

Adót és katonát csak alkotmányos király kap ettől a nemzet-től. Kényurnak, abszolút uralkodónak nem adunk!

Ez a mi fegyverünk, s ezzel győzni fogunk. Csak legyünk becsületesek, csak tartsunk ki a nemzet igaza mellett. Aki pedig megtántorodik, s a zsarnokság szolgálatába szegődik, az legyen elátkozva és kivetve a nemzet testétől örökre!

A legkevesebbnél is kevesebb az, amire a koalíció leszallította a nemzeti követeléseket. Századrész annyi jogot kért csak a nemzetnek, mint ami megvan Szerbiának, Montenegrónak. A zsarnokság gunyakaja volt a fe-

lelet a becsületes ajánlatra. „Nem kaptok semmit, ti adjatok meg mindent. Feltétlen megadom, vagy nyomor és szenvedés!”

Igy beszélt Windischgrätz 49-ben a magyarokhoz I. Ferenc József nevében. Most újra halljuk ugyanazt a hangot. Mintha csak egy álom lett volna az azóta lefolyt 57 esztendő, — folytatják a zsarnokságot ott, ahol akkor elhagyták.

Látjuk újra azt az ezerszer elátkozott bécsi kezét, s látjuk rajta még melegen párologni Batthyányi Lajos vérért. 56 esztendő se tudta lemosni azt a vérfoltot róla. Most egész pirosságában, egész rettenetességében kiujult rajta.

Nem teljesít a király egy betűt se a nemzet akaratából, ellenben megköveteli, hogy a nemzet az utolsó betűig engedelmeskedjék az ő akaratának.

Hát mik vagyunk mi? Cselédei, szellei az uralkodóháznak? Hát kié az a föld? A magyar nemzeté, vagy a dinasztiaé? Ki szerezte ezt az országot? Árpád, vagy Habsburgi Rudolf?

Nem mi kaptuk ezt a hazát ajándékba a Habsburgoktól, a miénk volt ez, mikor ők még apró grófocskák voltak, s mi

választottuk őket naiv bizalomból szabad akarattal uralkodóinkká. Becsületes kétoldalú kötéssel: mi királylány koronáztuk őket, ők esküt tettek, hogy megtartják a magyar alkotmányt.

Esküt tettek! . . . — no, nem lehet leírni, amit erre gondolunk.

Nincs okunk félni. Csak hadd jöjjön a zsarnokság örvöngése, jöjjön az abszolutizmus. Látunk már mi karón varjut!

Kezdje meg az uralkodóház az irtóháborút Magyarország alkotmánya ellen. Végzetes harc az: a két fél közül valamelyik biztosan bepusztul, de az nem Magyarország lesz!

1867. óta harmincnyolc esztendőig hitte a nemzet nagy része, hogy van magyar alkotmány és önállóság.

Most látjuk, hogy mi volt. Tisztában vagyunk a bécsi ámtátsokkal és hitegetésekkel. S a régi kuruc nóta régi igazságát érezzük:

Az németnek, ebhitűnek, fogadására
Ne adj többet, mint az ebnek ugatására!

Ez lesz ezután az irányítónk. A jelszavunk pedig nem azok a szelid, ábrándos, vágyakozó sóhaj-tások: „megvirrad még valaha!”,

— „lesz még egyszer ünnep a világon!”, — hanem az a gyűlölettel, megvetéssel teljes régi felkiáltás:

Lesz még szóla, lágy kenyér,
Lesz még a kutyára dérl!

Lesz még! Meglátják majd Bék, Goluchowszky, Fejérváry és Kristóffy urak!

Lesz még Solferino és Königrätz! Lesz még 1741. és 1809! Fogjuk mi még hallani az ultimátumok helyett az esdekléseket: hü magyarjaink, segítetek!

S amilyen igaz, hogy az aradi tizenháromat nem felejtjük el mindörökké, olyan igaz, hogy akkor majd a segítséget könyörgő bécsi szözeatra az lesz a magyar nemzet hadi parancsa: *soha!*

Legyünk nyugodtan! Ha a császárnak nem sürgős, hogy törvényesen adót szedjenek a katonát állítsanak Magyarországon, nekünk se sürgős.

Ma még parancsolnak. Hisszük a magyarok istenét, hogy fognak majd kérni is.

Addig várjunk nyugodtan, bizva erőnkben, becsületünkben, igazságunkban!

Buza Barna.

Egy felolvasás.

Irta és a „Sátoraljaihelyi Függetlenség” kör* estélyén felolvasta: dr. Buza Barna.

Tisztelt Hölgyeim és Uraim,

Ne ijedjenek meg azért, hogy a vig muzsika szó pillanatnyi elnémulását orvul felhasználva ide ülök avval a makacs elhatározással, hogy felolvasást tartsak önöknek.

Tudom, hogy a tánc édes mámorától felhevülve még a perzsa nap és oroszlanrendet is hamarabb megkivánja az ember, mint a felolvasást, de higgyék el, hogy az a felolvasás se olyan veszedelmes dolog tulajdonképpen, mint amilyennek látszik. Sőt sok tekintetben igen üdvös és jótékony intézmény.

Első és leghasznosabb tulajdonsága az, hogy nem muszáj meghallgatni. Ugy tesz mindenki, mintha figyelne a felolvasásra, s azallat ott járnak az esze, ahol épen neki tetszik. S van-e boldogabb állapot, mint ha az ember szabadjára bocsátja képzeletét, gondolatait, mint az ég madarait, s azok elkezdenek szeszélyesen csapongani egyik tárgyról a másikra, s beröpködik az egész világot. És mikor így tarka összevisszaságban száll keresztül a lelkün-

kün száz meg száz mindenféle gondolat, emlék, ábránd, egyszer csak újra feleszmélünk merengésünkben, s akkor látjuk, hogy egy fekete ruhás bácsi még mindig ott ül az asztalnál és szigoruan olvassa fel az ő mondanivalóját.

Szóval elábrándozni, legjobban a felolvasások alatt lehet, a felolvasások levegőjében tud legszabadabban szárnyalni a mindennapi munka és gond által lenyűgözött emberi képzelet. S ebből a szempontból minél tudományosabb egy felolvasás, annál jobb, mert annál kevésbbé hallgatják, annál szivesebben barangolnak el másfelé az ember gondolatai.

Itt ugyan nem kell messze szállani a képzeletnek, ha valami székben akar gyönyörködni. Sőt a képzelet egész nyugodtan pihenve maradhat, mert úgy se tud kigondolni olyan szép képet, mint amilyet nyújt ma este a mi bálunk hölgyközönsége.

S ép ezért megbecsülhetetlen a tisztelt urak számára ez a felolvasás. Mert ha a felolvasás nem volna, akkor bizonyára beszélgetnének a hölgyekkel. S kétségtelenül édes dolog szép hölgyekkel beszélgetni, de szászor édesebb szótlanu gyönyörködni a hölgyek tündér orcajában s míg a felolvasó ur a bus fehére papirosról

olvass fekete betűket, azallat boldogan olvassa Petőfi összes költeményeit s a világ minden egyéb gyönyörűségét az isten legszebb könyvéből: szép hölgyek ragyogó szeméből.

Hogy fiatal, sőt öreg uraink is minél kevésbbé legyenek zavarva ebben a gyönyörűséges olvasásban, szándékunk volt mélyen tudományos felolvasást tartani, annyira tudományosat, hogy senki se halgassa. De nincs szerencséje a tudománynak, — a tudóst, aki „az alkotmány épségéről, párhuzamban a testi épséggel” — akart nekünk felolvasást tartani, Kristó kinevezte főispánnak, — a szegény tudós, a tudósok ismert szórakozottságával, mikor a vármegyéjébe ment, otthon felejtette a csendőreit, ennél fogva szörnyen beinstallálták botokkal, s most ágyban, párnák közt elmélikedik arról, hogy tényleg milyen keserves párhuzam van az alkotmány épsége s a testi épség közt.

Ezért bocsássák meg, hogy én csak egy teljesen tudománytalan, de annál kurtább felolvasással adjak alkalmat a fiatal és kevésbbé fiatal uraknak, hogy néma áhítattal belétemetve a lelküket fekete szemek ragyogó éjszakájába (hogy a két

szemek mosolygó menyorságát ne is említsem), zavartalanul álmodhassanak egy pár percig mindarról a gyönyörűségről, amit a világra hozott az isten, mikor Ádám apánk oldalbordáját olyan nagy bölcseséggel asszonyná varázsolta. (Ez volt az emberi csontuak eddig leghasznosabb ipari feldolgozása.)

Nyugodtan álmodozhatnak, ebben segítségre leszek azzal, hogy én is álomról akarok beszélni.

Egy álomomat mondok el. Sajnos, nem rózsaszínű álom, amiket fekete szemek éjszakájában szokott látni az ember. Ha színek szerint kellene megjelölni ezt az álommat, inkább mondhatnám fekete-sárgának.

Én ugyanis — engedjék meg hölgyeim és uraim, hogy előre is fogadjam részvétüket — azt álmodtam a multkor, hogy — Wollmann Káz mér vagyok.

Csakhogy álomban épen nem tűnt fel nekem ez a foglalkozás olyan rettenetesnek, mint amilyennek most ébren látom. Sőt nagyon jól és büszkén éreztem magamat.

Folyton csak azon gondolkotom, hogy milyen nagy ember, sőt milyen fontos közjogi tényező vagyok én. S lassacskán rájöttem, hogy nálam nagyobb és jelentékenyebb ember

Lapunk 4 oldal.

Rum,

cognac és tea nagy választékban és igen jutányosan

kapható: HRABÉCZY KÁLMÁN gyógyszerüzetében (Drogéria.)

Sátoraljaihely, Fötér.

A vármegyezházáról. A békés kilátások némi csendeséget hoztak magukkal a vármegye házára is. Kormánybiztos, főispán elutaztak, Kispál helyettes minden egyéb pedig alig mutatkozott a folyosókon is. (Azt mondják, a szennyes kapcát mosogatta a mosdótálcán.) Tegnap reggel azonban már ismét hepcászkodni kezdett. Járt kelt a folyosókon és bele kötött — a fát hordó gangosokba. Az egyik gangosra, a ki megörnyedve vitt egy rakás fát a hátán; rávált, hogy álljon előtte „hapták”-ban és káromkodó szavakkal hengegett, hogy kicsoda nagy ur ő. Szilankovszky Sándor arvaszéki nyilvántartó éppen arra ment és tanuja volt a Kispál kegyetlenkedéseinek. Persze nem állhatta meg szó nélkül és hirtelenében alaposan kitanította Kispál urat, az ő nagyurasága felől. Azt is beszéli, hogy Kispál fűnek fának panaszkodik, hogy nem engedelmességre neki a vármegyei tisztviselő, azért nem tud az ügyes, bajos embereken segíteni, pedig az ő szive csupa vaj és tele van jó szándékkal. Ez a kis történet is világosan mutatja, hogy mennyit kell hinni az ő jó szándékainak és milyen jó szive van az olyan embernek, a ki a teher alatt görnyedő szegény szolgálta emberrel kaplárkodik és haptákat kommandíroz neki.

Kun Danyi, mint kerítő. Bocsnátot kérünk olvasóinktól, hogy ennek az embernek a nevét le kell írni, de egy érdekes történet kapcsolódik hozzá, amit nem hallgathatunk el.

Szombaton estefelé benyit hozzánk egy kőperzsa, becsületes képi magyar paraszt ember, s előadja a következő történetet:

— Kérem aláson a tisztelt urat, hát halgassák már meg, hogy kicsoda csúfságot akart velem tenni az a Kún Danyi. Alig tudok beszélni, olyan mérges vagyok miatta.

Leültették az aytat. s ő folytatta: — Kérem szépen, én Dobránszki István vagyok. Cselédorsban élek Sárosaton, de most épen hely nélkül vagyok.

Tegnap megszólított Kun Danyi, mert már régen ismer, s azt kérde, hogy nem állanék-e be az alispán urhoz hajdanak?

Megörültem ennek, mert ismerem

Dókus méltóságát, tudtam, hogy jó helyem lesz nála. Mondtam, hogy beállok szívesen.

Erre mingyárt írt egy levelet Kun Danyi, azt lepecsételte, s ide adta nekem, hogy evvel menjek be Ujhelybe, s biztosan felfogadnak. A levél csak úgy volt címezve: „Zemplénnvármegye alispánjának, Sátoraljai-ujhelyben.”

Ma bejővök a levéllel Ujhelybe, s megyek a vármegyezházára. Ott a sok csendőr. Csúddákoztam, hogy mit keresnek ott, Kérdem tőlük, hogy itthon van-e az alispán ur? Azt mondják, fent van az emeleten.

Bemegyek a szobába, hát jón elem egy csunya képi papucos ur.

Kérdem tőle, hogy hol az alispán ur? Hát *váltotta*, hogy ő az alispán. Cs elvett a kezemből a levelet. Mikor elolvasta, megszólalt nagy mézes-mázosan:

„Nagyon derék kedves barátom, hát maga azonnal beállhat hozzám hajdanak, ép ilyen emberre van szükségem, adhatok mingyárt előpénzt is!”

„Csak huzakodtam, hogy Dókus alispán urat keresem, de ő meg egyre bizonygatta, hogy Dókus már nem alispán, hanem ő az alispán.”

Nem hittem neki, mert igen ütötköpt külsője volt, hát hitványlótam alispánnak. Utóljára is féltem, hogy valami csaló, hát hiába marasztott, kijöttem a szobából.

Odakint kértem a csendőröket, hogy kifele az az ur, aki bent van, mert azt mondja, hogy most ő az alispán.

Akkor magyarázzák el a sorját, hogy bizony az igazi alispánt kikergette innen a kormány és ide tette alispánnak ezt a koldus csavargót és ezt nekik kell most itt őrizni, mert máséket agyonvernek.

Igy látam aztán, hogy milyen csúfságba akart engem belevinni ez a Kun Danyi, hogy én álljak be ilyen gyűnt-ment semmi emberhez hajdanak.

Hát egyenesen idejöttem, hogy tessék kitenni az újságba ezt a hamisságot.

Ime, teljesítettük a derék Dobránszki István kívánságát, s mások példájára és okulásul az egész hamisságot kitettük az újságba.

Az édes anya. Mindenki ismeri Tóth Kálmán gyönyörű költeményét a lengyel anyáról.

Négy fia volt a lengyel anyának, s mind a négy elment szabadságért küzdeni. Három fia egy gyumasútnál halt meg a csatában s édes anyjuk büszkén, könnyezés nélkül kísérte temetőbe őket. Hiszen a hazáért haltak. Aztán hazajött a negyedik fia. Főnyes ruhában, arany csillaggal a

lákás villanyvezetékét, egyik se kapott most világitást, csak Horváth Józsefnek engedték meg, hogy a cellájában fagygyertyát égethessen, mivelhogy ő azt nagyon szereti.

Azonfelül egyesekre még külön büntetéseket is szabott Kispál ur leleményessége. Székely polgármester és Szepessy doktor egy cellába voltak zárva s kötelesek voltak egymásra állandóan verseket írni. Őmlött is az izdáság róluk, s a polgármester sokszor sóhajtott, hogy a bogdányi szeszgyárban a krumpin nem fő úgy, mint itt az ő feje. Még rosszabb sorja volt idő. Meczner Gyulának. Ő ugyanis köteles volt mind a kettőnek a verseit elolvasni és megdicseréni. Ki is jelentette a disszidensek érdemes elnöke, hogy ez még a petíció-tárgyalásnál is kínosabb munka.

Kinossy Péter külön sötét cellában volt. Őt naponta két óra hosszat tüzes vassal sütögette Kispál, így akarta kicsikarni belőle, hogy hová rejtette el a százas bizottság pénzét. Persze nem vallott. Így aztán Kispál csendőrökkel felsáta Kinossy egyik parlagon szőlőjét, gyantiván, hogy ott a pénz. Így a szőlőt most már egyenesen ültetni lehet.

Fuchs Jenő köteles volt reggeltől

estig számokozni Haas Fülöpkel a figgetlenségük kör húzódó felől. Szegény fia egészen beleöszült.

Szomoni sorsuk volt az anziks-kártya ügy hőseinek. Ezek külön szakosztályban voltak elhelyezve s reggeltől estig anziks-kártyákat kellett címezniük a következő szüveggel:

„Nagyméltóságú cserthei Kristóffy József belügyminiszter urnak hódoló tisztelettel.”

A címzést állandóan két irásközértő vizsgálta felül, hogy nem hamisították-e a foglyok az irásukat, s nem ir-e valamelyik a királyi ügyész vagy a Widder Gyula irásával.

Dr. Grosz Dező, Nagy Arthur és Garai Armin külön nagy terembe voltak bezárva. A terem egyik oldalán szinpad volt, amelyen a Komjáthy-féle színtársulat egy kirendeltsége játszott. A játékokat a foglyoknak zajosn tapsolni kellett.

Fried Lajos szobájában egy botra fel volt tűzve a Koncz Endre kalapja, s Fried köteles volt, valahányszor előtte elment: hangosan küszönni:

— Legalázatosabb szolgálja!

Folyt. küv.

Kispál közigazgatása. Mióta a legújabb sütetű időszakos politikai nyomtatvány hírül adta, hogy Kispál vicispán menyit dolgozik, s hogy milyen nagy a közigazgatási tevékenysége: sokan szánni kezdték a jó urat.

Szegény Kispál, menyit dolgozhat szegény ember. Igazán, igazán.

Dehát kérem ne tessék szánozkodni Kispál uron. Nem dolgozik az semmit s ha nagy előtte az aktahegy, az épen azt bizonyítja, a mit mi állítunk.

Newirth Zsella is tanúságot tehet róla, meg **Schreiber** Lenke.

Newirth Zsella ugyanis barátóival Schreiber Lenkével dispenczió ügyében járt fenn a ngs. vicispán-nál.

A vicispán, a ki egy szennylap szerint igen szíven viseli a közbünség érdekeit elutasította a dispenczióit körüli hülyget, mivel a dispenczióit ő csak aláírni tartozik, de az írnek köteles azt megfogalmazni.

Igy közigazgat a „tevékeny” Kispál, a helyett, hogy azt mondta volna Orbán Gizellának:

Gizus ír le a mit diktálók s aztán aláírom ennek a hülygének a dispenczióját. Lássák a „népek” azért is, hogy írnek nélkül is tudok közigazgatni.

Különböben igen kíváncsiak vagyunk, hogy a Kispál lázas közigazgatási tevékenysége hogyan lehet oly nagymértékű, ha azt a pár embert is elutasítja, a ki hozzá téved. Mi a fenét közigazgat akkor? Talán a fuszekli naponkénti kimosását nevezik közigazgatásnak, mert ebben hir szerint tényleg lázas a tevékenysége.

Az apró Judáskák. Nem csak a maga Judáspénzét szedte ki Kispál. Fizet az egész rongy népségnek, amely körülötte összesereglett. Kiutalta az egész gyülelést had fizetését, és most már havonként ki fogja kapni a jeles kompánia a hazaárulás díját, mindaddig, mi ki nem sűt újra a becsület napja s pokol fenekére nem kergetjük az egész rongy bandát.

Kap pedigen egy évre:

1. Hauslohner István „iktató”	2620 kor.
2. Schreiber Lajos „kiadó”	5420 "
3. Farkas Miklós „írnök”	1760 "
4. Tóth Mihály „díjnök”	720 "
5. Orbán Gizella "	720 "
Összesen 8240 kor.	

Emnyit adnak évenként a Kispál hét vármegyéből összeszedett szemétnépére. Ki hallotta híret ezeknek a kutyakergetőknek? Az egyik állítólag finácé (pénzügyi szemlést) volt Sárosban s elcsapták, a többiről még ennyit se tudunk, S ez a banda garázdálkodik most a vármegyén.

Elkérjük a becsületes embereket, hogy ezekkel se álljanak szóba ép úgy, mint

nem is élt még a világon. Mert mi volt pl. Napoleon? A legnagyobb ember, a világ ura, — de mégis csak egy ember, egy császár, és egyéb semmi. És a király is csak egy ember, a miniszterelnök is egy ember, sőt állítólag a belügyminiszter is egy ember. En azonban magam vagyok egy egész közgyűlés.

Est csinálja utánam Napoleon. Ő lehetett a világ ura, de azért nem volt, s nem lehetett a világ közgyűlése. En pedig nem vagyok ugyan Zemplénnvármegye ura, de én vagyok Zemplénnvármegye közgyűlése. S ez még több, mintha a vármegye ura volnék, mert így magam vagyok a vármegye.

Milyen szép, milyen felmagasztaló dolog ez! Azaz, pardon, ezt a szót: felmagasztaló, nem szeretem. Kellemtelen volt nekem: mingyárt Bali Mihály jutott az eszembe.

Lám, ha a főispán (aki külömben testi lelki barátom, mert hiszen hogyné volna a főispán barátja a vármegyének), — mondom, ha a főispán üdvözli a közgyűlést, akkor tulajdonképen engem üdvözöl. Ha a főispán azt mondja: megnyitom a közgyűlést, akkor voltaképen megnyit meg, ha azt mondja: bezárom a közgyűlést, engem zár be (ámbar

erre se szerettem gondolni, mert a lázadó megyei urak sokszor emlegették, hogy jutok én még Schweitzerhez szállásra), ha azt mondja: felüggesztem a közgyűlést, tulajdonképen... ej, ez se jó, megint Bali Mihályt juttatja az ember eszébe.

Szóval nagy urnak éreztem magam. Néha ugyan végigrezgett a lelkenem valami sejtelen, mintha azelőtt én nem Wollmann Kázmér lettem volna, de ez csak olyan halavány árnyéka volt valami elmosódó multnak, amit nem tudtam megrögzíteni.

Az álomom kezdetén épen ünnepi vacsorán voltam Pallavicini barátomnál. Főispánságának hat hónapos jubileumát s egyuttal Zemplénnvármegye teljes leigázását ünnepelte. Mert ezen a napon sikerült a nemes örgrófnak teljesen meghódítani a császár hűségére kényszeríteni a lázadó vármegyét.

A lázadás fővezéreit elfogták, s részint kivégezték, részint börtönbe hurcolták. A régi börtönépület ismét megtelt foglyokkal. A legsötétebb cellában ült vasraverve Dókus Gyula, a többi cellákban a volt megyei tisztviselők s a százas bizottság tagjai. Büntetésül azért, hogy a lázadás kezdetén levágták a főispáni

Kispállal, ételt, italt, hajlékot, ne adjanak nekik. Legyenek megvetett, utált alakok, s még az utcsejti koldus is undorral forduljon el tőlük.

Utazás egy felelős szerkesztő s egy újság körül. A legújabb időszakok-kint megjelenő nyomtatvány nehéz küzdelmek után megindult. Tegnap jelent meg a ragályterjesztő lap első száma. A ki addig közönséget vállalt a lappal: az eszevetten igyekezett menekülni. A lap két kiadója Alexander Vilmos és Ocskay László kiváltak a laptól, s utóbbi — ki egyúttal felelős szerkesztője is volt a lapnak, eme tisztsgót is letette. A lapnak új kiadója egykettőre akadt Alexander Vilmos sógora Schönfeld Herman bőkerekedő személyében, azonban felelős szerkesztőt annál nehezebb volt találni. Mindenki, a kinek csak volt valaha köze az újságíráshoz, részeseült Schönfeld Herman ur ajánlataiban. Többek közt kecsesgőt ajánlatával bekopogtatott Schönfeld Hermann Nemeth Pál hirlapíróhoz is, kérve, hogy vállalja el a lap felelős szerkesztői „mértő-ságát.” A jó ur természetesen mindenütt rideg visszautasításban részeseült s így nem volt hátra más ut, mint a méltóságos sajtófőnökök! Vészi úrtól kért ember. Az ember le is jött, s már szerkeszt is. Neve olvasható a szenny lap fején. Hogy ez az ur ilyen lapot vállal el szerkesztési ezen mi aig tudunk meg-ütközni, annál inkább megütközünk azonban a felett, hogy e lapot hirdetésekkel is többen támogatják: így hirdet a legutóbbi számban: Barczy Benedik főszoaligabiró, Haazi H, ásványvizkereskedő és Tóth Sándor szőlőlétező. Zemplénvármegye hazafias közönségétől elvárjuk, hogy olyan lapot, melyet a jelelenlegi kormány támogat, még hirdetések feladásával se támogasson.

Az örfjögő Kispál. Jeles „alispánunk” újabb rendeletet küldött a polgármesterhez. Meg van döbbenve azon, hogy a városi tisztviselőknak kiadatk egész évi fizetésüket. Utasítja a polgármestert, hogy azonnal tegyen neki részletes jelentést, küldje tei az iratokat, egyúttal keményen megfenyegeti, hogy az egész pénzt az első sorban a polgármester lesz felelős.

A rendelet olyan kemény, hogy már meg se uralja a polgármestert, csak egyszerűen így szólítja meg: „Polgármester!”

Legközelebb már csak egy fogja biztosan titulázni: „Hallja kenár!”, vagy, mint hajdan a török basák: „Te kutyá gyaur!”

A polgármester a rendelet ügyében csütörtökön, február 8-án elutalan 3 órára összehívta a képviselő testületet.

Kispál, mint nagyhatalom. Zemplénvármegyéjét megvonta a kormány a dotációt. Nekünk nem engedi meg, hogy pénz utaljunk, felvegyünk. Ellenben Kispálnak minden szabad. Az ő utalványára kiad az adóhivatal akár egy félmilliót.

A belügyminiszter ugyanis a pénzügyminiszterrel egyetértőleg utasította a helybeli kir. adóhivatalt, hogy a vármegye alispánjának a főispán által helyettesített tisztviselői és egyéb alkalmazottak illetményeire, úgy szintén a háztartási állapot illető dologi kiadások teljesítésére vonatkozó és az 1904 évi költségvetési hitelkeretén belül kiadott utalványait még az esetben is fogadatosítsa, ha ennek következtében a háztartási alap naplójában tulkiadás mutatkozik.

Hát csak utalgasson Kispál. Csak aztán a végin meg ne bántsa Kristóf, hogy olyan nagy hatalmat adott ennek a vigécnek.

Kispál gyorsasága. Ódákat zengenek itt-ott a Kispál nagy szorgalma és gyorsasága felől. Azelőtt hetekben

került egy utlevél megszerzése, most egy nap alatt megvan. Persze, mert a kutyá se megy Kispálhoz, hát ha mégis bevoatódik hozzá kivételesen egy utlevél kéré parasztasszony, akkor boldog, hogy valaki mégis szóba áll vele s azon módon állítja ki az utlevélet. Ebből áll csak az a nagy gyorsaság.

De hogy nem mindenben ilyen gyors és szolgálatkés, azt mutatja egyik polgártársunk esete. Neki jár a vármegyétől még szeptemberben végzett kovácsmunkáért 50 koronája. Az adóhivatalban azt mondták neki, hogy csak a Kispál utalványára fizetik ki. Az illető tehát kénytelen volt felmenni Kispálhoz (kezet nem fogott vele, de az se volt helyes, hogy felment.) Kispál azt mondta, hogy azonnal kiutalja, ha elvégzi a most szükséges munkákat is. O azt felelte, hogy Kispálnak nem végez semmi munkát. Kispál erre egyezszenen megtagadta a pénz kiutalását, úgy, hogy az iparos most perli a vármegyét. Szóval Kispál csak akkor utal, ha kedve tartja.

Judáspénz. Kispál Sándor, még mikor megegyezkelték, „becsületére” (talán — mint a Doktor urban mondják — néhai becsületére) mondta, hogy ő maga se tudja, kitől, mikor és mennyi fizetést fog ő kapni.

Most már tisztában lehet vele. Kristóf rendeletet küldött az újhelyi adóhivatalhoz, hogy Kispál Sándor „vármegyei helyettes főjegyző” részére január 18.-tól 31.-ig terjedő időre fizetés fejében 173 kor, 29 fillért, s a jelzett időre, valamint február és márc. hónapokra lakbér fejében 146 koronát, továbbá február hóra fizetés fejében 400 koronát tegyen a belügyi tárca terhére kiadásba, a vármegyei háztartási naplóba vetelezzze be, s onnan Kispálnak szabályszerű nyújtására flizesse ki.

Az adóhivatal az összesen 719 kor. 29 fillért az utasítás szerint kiadta, bevette, s végül a Kispálnak kifizette.

Igy felment a dolga az árulóknak. Judas még mindössze 30 ezüst pénzt kapott az árulásért, Kispál már 719 ezüst és 29 réz pézt adott.

E szerint mégse szüntette be Kristóf teljesen a vármegye dotációját, mert ime 710 koronát beutalt a megyei háztartási alapba. Talan úgy módosította a rendeletét, hogy csak a becsületés tisztviselőknak járó dotációt szünteti be?

De még így is becsapta Kispál Kristóf. Mert kifizettetett magának 146 korona lakbért is, pedig udvalévő, hogy ott lakik a nyavalyás a vármegye házában, ott alszik a mi diványunkon s ott mossa a piszkos fűzkecskéjét a mi lavorunkban. Tehát természetben kap lakást, és így lakbér nem jár neki. No de banja is azt Kristóf. Nem az ő pénzéből megy, csak az országból, — az meg hárd pusztuljon!

HIREK.

Függetlenségi bál.

febr. 5.

Minél jobban sikerül valamely bál mulatság annál nehezebb az írásk emberének róla írni. Nem azért, mintha az édes emlékek felidézése esne rosszul, hanem a gondolat, hogy elmúlt az a bál éj is, mely ezeket a kedves emlékeket felidézte.

Annál fájóbb lélekkel írjuk meg tehát a f. hó 3-án este lezajlott függetlenségi referidáját, amely — akárhogy nézzük is — nem lesz más, mint melancholikus sóhajtozás a ködbe vezett multak romján, ronc-sai felett egy szingazdag, sikerek jegyében letancolt bál: mulatságnak.

Óly kedves bál mulatság volt s annyira vonzóvá tudta tenni a mindenki lelkét betöltő vidám hangulat, hogy újra mondjuk: szinte szomo-

ruan fogjuk kezünkbe a tollat megírni óhajtvá a bál történetét . . .

Folyó hó 3-án este fél 9 órára üs szegytült a városi színház termében a bál közönsége. Öröm volt nézni a szinte zsufofóság megtelet páholyokat, az újhelyi szép hölgyeket, kik majdnem teljes számmal jöttek el, hogy jelenlétük varázsával hearanyozzák a temperamentumos kedélytele mulatságot.

A férfi fiatalaság is nagyon szép számban volt képviselve, s eljöttek a „bátyám”-ok s a „bácsi”-k is, kik közül sokan nem állhattak ellent a vágynak táncot vedné csalogatni vissza a vén idők vén meséit.

Nagyon szép számu társaság volt együtt a bálon, de igazán nem is lehetett másként olyan rendezők mellett, mint Widder Gyula, Fuchs Jenő és ifj. Horváth József, kik megfizethetetlen fáradsággal buzgólkodtak a bál sikere érdekében.

A táncközöket felolvasások, ének, zene és szavallat számok töltötték be. A mi igen ügyes gondolat volt a bál rendezőségétől.

A szereplők méltatását azért hagyjuk el, mert nem akarjuk gúprizolni a dicséretet, a melyet minden szereplő feleltébb kiérdemelt.

Csupán névleg említjük meg e helyen azok neveit, a kik szereplésükkel impozánsak tették az estét. Fried Eteleka (énekszám) és Falk Mina (zongorakiséret) urhölgyek, Buzza Barna (humoros felolvasás), Farkas Andor s dr. Piskóthy Ferenc urak.

A műsorszámok közben persze vidáman, lankadatlanul táncolt a fiatalaság Oláh Rudi muzsikája mellett. (Rudi jól húzott, de valami ismeretlen, szedett-vedett alakokból állította össze a bandát, akik Kispál kinézésük mellett még össze se voltak jól tanulva.)

Az első négyesre, mit Adriányi Béla rendezett 80 pár állott fel. Hogy a jelenvolt hölgyek névsórat nem állítottuk össze: menti ez a tény is. Inkább semmit, mint hiányosat. S nem hiányosat összeállítani igazán lehetetlen munka volt.

A tánc a legkésőbb reggeli óráig tartott s a jelenvolat ropták volna a táncokat fáradhatatlanul talán három éj napon át is, de az álmos mamák kérielhetetlen szigora újra elpusztította az ifjúságnak erre irányuló igyekezetét.

Hgy pedig felette jól sikerült a mi mulatságunk azt bizonyossá teszi ama tény, hogy Kispál is bizva a bál nagy vonzó erejében azon éjszakán egymaga, esendőfedezet nélkül négy üveg asszut merészkedett meginni egy kis kávéházbán, a hol nem ismerhette fel senki. Tudta, hogy azok, akik esetleg felismerhetik, mind együtt vannak a színház termében.

Esküvő. Dr. Ákos Izsó kassai orvos f. hó 4-én kötött házasságot Sátoraljai helyben Hertka Ottiliával, özv. Hertka Ottóné leányával. A polgári esketést díszes és előkelő násznép jelenlétében Székely Elek polgármester teljesítette.

Üsszejövetel a függetlenségi körben. Vasárnap délután 4 órakor volt a függetlenségi körben a második üsszejövetel a politikai helyzet megbeszélésére. Az érdeklődő közönség megint megtöltötte az egész helyiséget. Pekary elnök nyitotta meg az üsszejövetelt, röviden vázolta a helyzetet, azután Buzza Barna szólott először a kormány ügynekei által a nép két folytatott izgatásokról, majd a békéttárgyalásokról. Végül Pekary elnök lelkes szavakban buzdította a polgárságot kitartásra. A legközelebbi üsszejövetel február 18-án, vasárnap d. u. 4 órakor lesz.

Kiugrott az ablakon. Merke Iren szombathelyi illetőségű neve-

lőnő e napokban Ujhelybe érkezett. Esti idő lévén, hírtelen nem talált alkalmas szállást. Bolyongása közben egy úri ember megkérdezte, hogy mit keres és mikor a leány kijelentette, hogy szállást kíván éjszakára, az idegen ur a vasut mentén lévő Benedik-féle féleleleti kis szállóba vezetett. Miután a leányt kitalálóz ur eltávozott, egy másik férfi tért a szállóba, a kivel a leány meg is vacsorázott. Később a nevelőnő aludni tért, a hová a vele vacsorázó úri ember is követte. A leány tiltakozott a váratlan látogató eljárása ellen, de ez nem tágitott. Mikor azután a nevelőnő látta, hogy másképp nem menekülhet, kirántotta az ablakot és az utcára szolgáló kertbe ugrott. Lábat bokájában eltörtte s e miatt a kórházba került.

Felelős szerkesztő:

dr. FEHÉR MÁRTON

Kiadótulajdonos:

LANDESMANN MIKSA.

Ila a gyermeknek

gyógyszert kell beadni és a gyermek szívesen veszi azt, úgy meglehetünk róla győződve, hogy a gyógyszer hatása sokkal előbb és jobban lesz észrevehető, mint ha a gyermek a gyógyszert csak kényszerítve veszi be. Ez főleg a SCOTT-féle EMULSIO-nál tapasztalható, amely jó ízű és könnyen emészthető készítmény. A legfinomabb norvégiai gyógyszerkamajólajból készült méz és nátron hypophosphitok hozzáadásával. A SCOTT-féle EMULSIO különösen gyermekbetegségeknek alkalmazható kiváló eredményel. A gyermeket erőssé és izmosá teszi és rendes testi fejlődését előmozdítja.

Kapható minden gyógyszerárban,

Ezen lapra való hivatkozásnál és 75 fillér levélbéllyeg beküldése ellenében minta üveggel bérmenten szolgál:



Dr. BUDAI EMIL

„Városi gyógyszerár”

Budapest, IV., Váci-u. 34/50.

Egy eredeti üveg ára: 2 K. 50 f.

Lakás kiadó.

A túzótlaktanya-téren egy ház mely 3 szoba, előszoba, konyha, éláskamara és pincéből áll f. évi május hó 1-étől kiadó.

Bővebb megtudható

Kulcsár István

fodrásznál.

Eladó.

Több renbeli új zongora, Píáninó, Grammophon és Harmonium legjutányosabb árban.

Egy jó karban levő átjatszott, 7 oktávás zongora 60 frtért eladó.

Ócska zongorák ujjakkal cserébe vétetnek.

Udvardi Szaniszlónál

Sátoraljai helyben.

Építési pályázat.

A tarozali ref. iskola építési munkálatainak kiadására

I. évi február hó 20-án délután 2 órakor

az ottani ref. lelkész-lakon versenytárgyalás tartatik.

A tervezet és költségvetés (11000 korona) ugyanott előzőleg is megtekinthető.

Az egyház fentartja magának a szabad elhatározás jogát.

Gecsei Péter

lelkész.

Sátoraljauhely r. t. város polgármesterétől.

1280/906. sz.

Pályázati hirdetés.

Sátoraljauhely városnál a képviselőtestületnek 1905. évi 248/18531. sz. a. kelt határozatával 3400 korona évi fizetés, 600 korona lakpénz és a szervezkedési szabályrendlettel meghatározott, illetve meghatározandó mellékjövendőkkel egy mérnöki állás rendszeresített s ennek ideiglenes helyettesítés útján leendő betöltése elrendeltetett.

Felhívom ennél fogva mindazon okleveles mérnököket akik ezen állást elnyerni óhajtják, hogy a szabályszerűen felszerelt pályázati kérvényeiket a tolyó **1906. évi február hó 15-ik napjának délutáni 5 órájáig** hozzám adják be.

Az állás azért töltetik be, ezennel csak ideiglenesen helyettesítés útján, mert az azt szervező képviselőtestületi határozat még törvényhatósági jóváhagyás alatt áll, megjegyzem azonban, hogy az ideiglenesen helyettesített alkalmazhatósága esetén annak idején véglegesen is meg fog választatni.

Sátoraljauhely, 1906. évi január hó 31-én

Székely Elek, polgármester.

Sátoraljauhely r. t. város polgármesterétől.

1877/906. szám.

Hirdetés.

Értesítem az érdekelteket, hogy az 1906—1908. évekre kivett italmérsi illeték ellen beadott felebbezések tárgyalása az italmérsi illeték felszólamlási bizottsága által Sátoraljauhely város italmérsőire és italelárusítóira nézve **f. évi február hó 14., 15. és 16-ik napján reggel 9 órakor** a pénzügyigazgatóság hivatalos helyiségében fog megtartatni, mely tárgyaláson az érdekeltek megjelölhetnek.

Sátoraljauhely, 1906. évi január hó 31-én.

Székely Elek, polgármester

Sátoraljauhely r. t. város polgármesterétől.

1761/906. szám.

Hirdetés.

A városi tanács a régi közkórház épületében levő következő helyiségeket és pedig:

1. Az Andrassy-utra néző főépületben az emeleten 4 szoba, konyha és megfelelő mellék helyiségekből álló; ugyancsak az emeleten levő két szoba, konyha, folyosó és mellék helyiségekből álló; a földszinten egy 3 szoba, konyha és mellék helyiségekből álló; a földszinten a kórház-közre néző 4 szoba, konyha és megfelelő mellék helyiségekből álló, az udvari kereszt épületben levő 4 szoba, konyha és mellék helyiségekből álló lakásokat, végül az udvarban egy 3—3 szoba, konyha és megfelelő mellék helyiségekből álló lakásokat, az Andrassy-utra néző raktárhelyiséget, 3 színhelyiséget, kamarákat, ólakat 1906. évi május hó 1-től 1907. évi április hó 30-áig terjedő időre bérbeadja.

Erről a bérelni szándékozókat azzal értesíti, hogy a bérleti feltételeket 1906. évi február hó 10-től kezdődőleg a hivatalos órák alatt a gazd. tanácsosnál megtekinthetik és az ajánlatok a város tanácsához címezve 1906. évi március hó 30-áig a városi iktató hivatalba adják be. A bérletre hirdetett lakások megfelelőleg kijavíttatni és átalakíttatni tognak.

Sátoraljauhely, 1906. évi január hó 29-én megtartott tanács-üléséből.

Székely Elek,
polgármester.

Csődtömeg eladási hirdetés.

Alu.írott, mint a vb. Grósz Szida királyhelmecei cég csődtömegének gondnok a csődválasztmányak f. évi január hó 27-én hozott határozatához képest ezennel ajánlatot hirdetek a csődtömeghez tartozó s a csődleltár 94—436 tételi alatt összeirt s mintegy 3409 K.-ra becsült rőfűsáru és divat cikkekre a következő feltételek mellett:

1. A csődtömeg a hivatkozott árak leltári minősége, mennyisége és értéke tekintetében felelősséget nem vállal, a miért is ajánlattevőknek érdekükben áll ajánlatuk megtétele előtt az árakat az áruraktárban tüzetesen megvizsgálni.

2. Az ajánlatok zárt borítékban **f. 1906. évi február hó 21-ik napjának déli 12 órájáig** nálam helyezendők el. Később érkező ajánlatok visszautasíttatnak.

3. Az ajánlatok megtételével egyidejűleg bánatpénz gyanánt 1000 azaz egyezer korona teendő le nálam. A bánatpénz letétele nélkül tett ajánlatok figyelembe nem jönnek.

4. A csődválasztmány az ajánlatok felett zárt ülésben **f. évi febr. hó 21-én d. u. 2 órakor** Királyhelmeceen lakáson dönt.

5. A választmány egyik ajánlatot sem köteles elfogadni. A kinek ajánlata azonban elfogadatik, e körülményről levélileg mielőbb értesítést nyer s az értesítés postabélyegzőjétől számított 5 nap alatt köteles a vételárat teljes összegében hozzám befizetni.

6. A már egyszer megtett ajánlat visszavonása vagy a vételárnak, ha mindjárt csak késedelmes befizetése esetén is az ajánlatot tevő bánatpénzét a csődtömeg javára elveszti.

7. Vevő az árucikkek tulajdonosává s birtokosává a vételár pontos lefizetésének pillanatában válik.

8. Ajánlattevő tartozik ajánlatában kijelenteni, hogy ezen hirdetés minden pontját magára nézve kötelezőnek ismeri s az ezek alapján kötendő szerződés bélyegköltségeit viselni fogja.

Királyhelmece, 1906. január hó 27.

Dr. Tárczy Pál
ügyvéd.